

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 lutego 2013 r. w sprawie T-241/10 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/152/UE z dnia 11 marca 2010 r. (notyfikowanej jako dokument nr K(2010)1317) wyłączającej z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. Urz. UE L 63 z 12.3.2010, str. 7), w części wyłączającej z finansowania wspólnotowego kwoty 279 794 442,15 PLN i 25 583 996,81 EUR wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi następujące zarzuty:

- 1) Zarzut błędnej wykładni art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 polegającej na uznaniu przez Sąd, że przepis ten nakazuje ustanowienie systemu LPIS-GIS w pełni wektoryzowanego, bądź systemu ekwiwalentnego, podczas gdy spełnienie standardów systemu przewidzianych w tym przepisie nie wymaga pełnej wektoryzacji.
- 2) Zarzut błędnej wykładni art. 53 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 polegającej na uznaniu przez Sąd, że sankcje z tytułu celowej niezgodności powinny być stosowane również w przypadkach, w których celowość działania beneficjenta nie została ostatecznie stwierdzona.
- 3) Zarzut braku wystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej, Sąd nie wyjaśnił, które z wymogów materialnych i formalnych wynikających z art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zostały w istocie naruszone. Sąd nie uzasadnił również, w jaki sposób możliwość ustalenia celowości działania w drodze postępowania sądowego powoduje sprzeczność wdrażanego przez polskie władze systemu płatności z celami wspólnej polityki rolnej. W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej, Sąd nie wyjaśnił także, na czym polegała niespójność dokonanych przez władze polskie wycieńczeń rzeczywistego ryzyka dla funduszu.

- 4) Zarzut naruszenia zasady kontrydiktoryjności i prawa do sprawiedliwego procesu poprzez pominięcie dowodu przedstawionego przez Rzeczpospolitą Polską oraz wykroczenie poza przedmiot sporu. Sąd pozostawił bowiem bez rozpoznania dowody i wyjaśnienia przedłożone przez Rzeczpospolitą Polską w zakresie systemu akceptacji gruntów do płatności oraz wyjaśnienia w zakresie wskaźnika poziomu kontroli w województwie opolskim. Sąd rozszerzył także zakres swojej oceny ponad to, co było przedmiotem zarzutów Komisji, a także stanowiło podstawę przyjęcia przez nią zaskarżonej decyzji.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-607/11, Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 24 maja 2013 r. przez Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France

(Sprawa C-283/13 P)

(2013/C 215/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France (przedstawiciele: F. Brunet, E. Paroche, avocats, E. Bitton, avocate)

Druza strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim umarza postępowanie w przedmiocie zawartego w skardze wniesionej do Sądu przez Henkel żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji (pkt 1 sentencji postanowienia);
- stwierdzenie, że skarga wniesiona przez Henkel do Sądu nie jest bezprzedmiotowa i że jest dopuszczalna, oraz odesłanie sprawy do Sądu w celu ponownego zbadania istotnych okoliczności;
- uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim stanowi, że Henkel pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-607/11 R (pkt 4 sentencji postanowienia) i obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest oparte na czterech zarzutach, w których wnoszący odwołanie podważają stwierdzenie Sądu, że nie mają interesu prawnego w podtrzymywaniu skargi do Sądu na zaskarżoną decyzję. Sąd bowiem błędnie uznał że zaskarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa na skutek decyzji ADLC (francuskiego organu ochrony konkurencji) stwierdzającej, że przekazanie dokumentów nie było konieczne, aby zapewnić poszanowanie prawa do obrony wnoszących odwołanie i że dokumenty te nie miały żadnego znaczenia dla zbadania sprawy skierowanej do tego organu

Przeciwnie, wnoszący odwołanie twierdzą, że nadal mają interes prawny, aby występować przez Sądem, ponieważ muszą oprzeć się na dokumentach dotyczących postępowania francuskiego, aby wykazać, (i) że okoliczności faktyczne, których dotyczy kara nałożona w sprawie COMP/39.579, są takie same jak okoliczności, których dotyczy postępowanie francuskie, albo przynajmniej są bardzo do nich podobne, co ma wpływ na status wnoszących odwołanie w odniesieniu do wniosku o złagodzenie kary we Francji; oraz (ii) że naleganie Henkel, aby otrzymać pozwolenie na wykorzystanie tych dokumentów w postępowaniu francuskim nie powinno być uważane za brak współpracy strony wnioskującej o złagodzenie kary uzasadniający obniżenie grzywny o 25 % zamiast o 30 %, jak stwierdził ADLC, lecz powinno być postrzegane jako wykonanie prawa i działanie w uzasadnionym interesie, to znaczy skorzystanie z prawa do obrony.

Odwołanie obejmuje cztery zarzuty:

- po pierwsze, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ błędnie stwierdził, że w następstwie decyzji ADLC nie ma już etapu postępowania, na którym dokumenty te mogłyby zostać ponownie zbadane w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i przekazania ADLC tych dokumentów;
- po drugie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, błędnie interpretując rzeczywisty cel wniosku o przekazanie dokumentów, kiedy stwierdził, że celem tego wniosku było wyłącznie umożliwienie ADLC zbadania dokumentów, podczas gdy głównym celem było umożliwienie Henkel skorzystania z prawa do obrony dzięki omówieniu tych dokumentów w ramach postępowania francuskiego;
- po trzecie, postanowienie jest obarczone brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd stwierdził, że Henkel nie miała interesu prawnego do działania, bez zbadania podniesionych przez niego argumentów;
- po czwarte, Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zbadał, czy Henkel nie miała nadal interesu prawnego, aby występować do Sądu w celu upewnienia się, że niezgodne z prawem działanie nie powtórzy się.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie postanowienia.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-64/12, Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 24 maja 2013 r. przez Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France

(Sprawa C-284/13 P P)

(2013/C 215/13)

Język postępowania: angielski.

Strony

Wnoszący odwołanie: Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France (przedstawiciele: F. Brunet, E. Paroche, avocats, E. Bitton, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim stwierdza, że zawarte w skardze wniesionej do Sądu przez Henkel żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest niedopuszczalne (pkt 1 sentencji postanowienia);
- stwierdzenie, że skarga wniesiona przez Henkel do Sądu nie jest bezprzedmiotowa i że jest dopuszczalna, oraz odesłanie sprawy do Sądu w celu ponownego zbadania istotnych okoliczności;
- uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim stanowi, że Henkel pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-607/11 R (pkt 4 sentencji postanowienia) i obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest oparte na czterech zarzutach, w których wnoszący odwołanie podważają stwierdzenie Sądu, że nie mają interesu prawnego w podtrzymywaniu skargi do Sądu na zaskarżoną decyzję. Sąd bowiem błędnie uznał że zaskarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa na skutek decyzji ADLC (francuskiego organu ochrony konkurencji) stwierdzającej, że przekazanie dokumentów nie było konieczne, aby zapewnić poszanowanie prawa do obrony wnoszących odwołanie i że dokumenty te nie miały żadnego znaczenia dla zbadania sprawy skierowanej do tego organu

Przeciwnie, wnoszący odwołanie twierdzą, że nadal mają interes prawny, aby występować przez Sądem, ponieważ muszą oprzeć się na dokumentach dotyczących postępowania francuskiego, aby wykazać, (i) że okoliczności faktyczne, których dotyczy kara nałożona w sprawie COMP/39.579, są takie same jak okoliczności, których dotyczy postępowanie francuskie, albo przynajmniej są bardzo do nich podobne, co ma wpływ na status wnoszących odwołanie w odniesieniu do wniosku o